

РЕШЕНИЕ

№ 34

гр. Бургас, 04.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Галина Т. Канакиева
Петя Ив. П.а Дакова

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова
в присъствието на прокурора М. Ан. Д.
като разгледа докладваното от Петя Ив. П.а Дакова Въззивно частно
наказателно дело № 20242000600038 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл. 341, ал. 1, вр. чл. 306, ал. 1, т. 1 от НПК.

Образувано е по жалба от адвокат К. К. от Адвокатска колегия – Бургас в качеството му на служебен защитник на осъдения И. Й. П., срещу определение № 113/25.01.2024г., постановено по ЧНД № 1731/2023г. по описа на ОС-Бургас, с което по реда на чл. 306, ал. 1, т. 1 от НПК съдът е определил общо наказание на основание чл. 25, вр. чл. 23 от НК измежду наложените на П. наказания по присъди по НОХД № 2698/2021г. на Софийски градски съд, по НОХД № 965/2021 г. и НОХД №1459/2023г., двете по описа на Окръжен съд - гр. Бургас, в размер на най-тежкото от тях, а именно - лишаване от свобода за срок от осемнадесет години, увеличено на основание чл. 24 от НК с шест години до размера от двадесет и четири години лишаване от свобода.

Съдът е определил на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. “а” ЗИНЗС така наложеното и увеличено общо наказание да бъде изтърпяно при първоначален строг режим.

На основание чл. 25, ал. 2 НК и чл.59, ал.1 НК от определеното за изтърпяване общо наказание лишаване от свобода съдът е приспаднал изцяло времето, през което И. П. е бил с мярка за неотклонение задържане под стража, както и частта от изтърпяното по присъдите, включени в съвкупността наказание лишаване от свобода.

В жалбата се прави оплакване за необоснованост на акта на първата

инстанция в частта относно приложението на чл. 24 от НК, като се поддържа, че определеното общо най-тежко наказание от 18 години лишаване от свобода, увеличено с още шест години лишаване от свобода се явява несправедливо. Моли се определението на ОС-Бургас да бъде изменено, като бъде отменено в частта относно приложението на чл. 24 от НК, алтернативно – да се намали срокът, с който съдът е увеличил общото наказание до четири години лишаване от свобода.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция защитникът поддържа жалбата. Счита, че приложението на чл. 24 от НК не намира място в разглеждания случай. Сочи, че обстоятелствата относно тежестта и степента на обществената опасност на извършеното и на дееца са били отчетени от решаващите съдебни състави при индивидуализация на наказанията за отделните престъпления, поради което и те не биха могли да се ценят отново за обосноваване на необходимостта от увеличаване размера на определеното общо наказание, както и за необходимостта от изолация във времево отношение на осъдения от обществото. В този смисъл и намира, че групирането на наказанията по всички осъждания на П., без приложение разпоредбата на чл. 24 от НК, не би се оказало недостатъчно и крайно снизходително. Подчертава, че съгласно трайно установената съдебна практика увеличаването на общото наказание по чл. 24 от НК е наложително само тогава, когато се установи, че осъденият вече е изтърпял предходни наказания лишаване от свобода, без това да е довело до необходимия възпитателен резултат и същият е продължил престъпната си дейност и след тяхното изтърпяване, каквато ситуация не се установява да е налице в разглеждания случай, предвид че П. не е изтърпявал предходни наказания лишаване от свобода. Обосновава също становище, че увеличаването на определеното общо наказание от 18 години лишаване от свобода с още шест години, би довело до заличаване на възнаградителния за осъдения ефект от проведените наказателни производства по реда на Глава 27 и Глава 29 от НПК, каквато цел не може да се приеме, че е преследвана от закона. С горните аргументи защитникът моли за отмяна на атакувания съдебен акт в частта относно приложението на чл. 24 от НК, алтернативно - изменяване на акта и намаляване срока на увеличеното общо наказание.

Осъденият И. П. моли за отмяна на определението в частта, с която е постановено увеличаване на определеното му общо наказание по съвкупността престъпления.

Представителят на Апелативна прокуратура Бургас изразява становище за неоснователност на жалбата. Намира определението на окръжния съд в частта както по отношение на извършеното кумулиране на наказанията по влезли в сила присъди срещу П., така и досежно увеличеното общо наказание по реда на чл. 24 от НК, за обосновано и законосъобразно. Позовавайки се на характеристиките и тежестта на деянията, за които П. е осъден с влезли в сила присъди, прокурорът поддържа, че целите на наказанието по чл. 36 НК биха

били постигнати само с продължителна изолация на осъденото лице, каквато би се реализирала единствено чрез прилагане на чл. 24 НК в размер от шест години, както е сторил първоинстанционният съд. Пледира за потвърждаване на първоинстанционния акт.

Бургаският апелативен съд, проверявайки обосноваността и законосъобразността на атакуваното определение във връзка с изложените от страните доводи, намира следното:

Жалбата е неоснователна.

Въз основа на приобщените в производството по чл. 306, ал. 1, т. 1 от НПК доказателствени източници, пряко установяващи данни за съдимостта на осъдения И. Й. П., се извежда следната фактология:

1. С определение за одобряване на споразумение №108/ 22.11.2021г. по НОХД №2698/2021г. по описа на Софийски градски съд на П. е наложено наказание лишаване от свобода за срок от десет години, което да бъде изтърпено при първоначален строг режим, за извършено на 22.02.2016г. престъпление по чл.199, ал.2, т.3 вр. чл.198, ал.1, пр.1 и пр.2 вр. чл.20, ал.2 от НК. Определението е влязло в сила на 13.12.2022г.

2. С присъда №1/21.01.2021г. по НОХД № 965/2020г. по описа на Окръжен съд – Бургас, за извършени на 16.11.2019г. престъпления по чл.116, ал.1, т.9 вр. чл.115 от НК и по чл.339, ал.1 от НК, на П. е наложено общо най-тежко наказание лишаване от свобода за срок от осемнадесет години, което да изтърпи при първоначален строг режим. Присъдата е вляза в сила на 23.02.2022г.

3. С определение № 293/24.03.2022 г. по ЧНД № 206/2022 г. по описа на Окръжен съд Бургас, изменено с решение №46/09.06.2022г. по ВЧНД № 81/2022г. по описа на Апелативен съд Бургас, на основание чл. 25 вр. чл. 23 НК, на П. е определено общо наказание измежду наложените му с отделни присъди по НОХД 2698/2021 г. на СГС и НОХД 965/2020 г. на БОС, в размер на най-тежкото от тях, а именно лишаване от свобода за срок от осемнадесет години, което на основание чл. 24 от НК е увеличено с четири години до размера от двадесет и две години лишаване от свобода, търпимо при първоначален строг режим. Определението е влязло в сила на 09.06.2022 г.

4. С определение за одобряване на споразумение от 14.12.2023г. по НОХД № 1459/2023 г. по описа на Окръжен съд - гр. Бургас на П. е наложено наказание лишаване от свобода за срок от осем години, което да бъде изтърпено при първоначален строг режим, за извършено на 19.05.2015г. престъпление по чл. 199, ал.2, т.3, вр. чл. 198, ал.1, вр. чл. 20 ал.2 НК. Определението е влязло в сила на 14.12.2023г.

Съгласно приложената по делото справка от МП ГД „Изпълнение на наказанията“, Затвора – Стара Загора, изх. № 389/2022г. от 18.01.2024 год., осъденият П. е постъпил в затвора на 03.06.2020г., с начало на изтърпяване на определеното му по ЧНД № 206/2022 г. по описа на Окръжен съд Бургас

общо наказание от двадесет и две години лишаване от свобода – 02.12.2019г., от което към 25.01.2024г. /датата на постановяване на атакуваното определение/ е изтърпял общо /фактически и от работа/ – 4 години, 1 месец и 26 дни /спр. л.13 от ЧНД №1731/2023г. на БОС/.

При така отразените данни за съдимост на осъдения П., следвайки принципа за най-благоприятно съчетаване на наказанията по постановените присъди, правилно първоинстанционният съд е определил общо наказание измежду наложените му по НОХД № 2698/2021г. на Софийски градски съд, по НОХД № 965/2021 г. и НОХД №1459/2023г., двете по описа на Окръжен съд - гр. Бургас, в размер на най-тежкото от определените за отделните престъпления, а именно лишаване от свобода за срок от осемнадесет години. Деянията по всяка от присъдите, включени в групата, са извършени преди да е имало влязла в сила присъда, за което и да е от тях, и поради това преценката на съда относно приложимостта на чл. 25, ал.1, вр. чл. 23, ал.1 от НК се явява правилна.

Законосъобразно с оглед сведенията, съдържащи се в представената по делото справка от МП ГД „Изпълнение на наказанията“, Затвора – Стара Загора и в справката за съдимост на П. съдът е постановил приспадане на основание чл. 25, ал.2 от НК на изтърпяното от П. наказание по ЧНД № 206/2022 г. по описа на Окръжен съд Бургас. Правилно се явява и приложението на чл.59, ал.1 от НК, с оглед наличните данни за задържане на П. по НОХД № 965/2021 г. по описа на ОС - гр. Бургас, считано от 02.12.2019г.

Отчитайки общата престъпна дейност на осъдения П., предмет на всяка от присъдите, включени в групата, характерът и тежестта на отделните престъпления, ОС-Бургас обосновава е достигнал до заключение, че в конкретния случай са налице законовите предпоставки за приложението на чл. 24 от НК. По-строгото санкциониране по този ред е само правна възможност и не е задължително за съда, но спрямо осъдения П. неговото приложение се явява необходимо и справедливо с оглед постигане целите на наказанието, визирани в чл. 36 от НК.

Видно от отразените в приложенияте по делото бюлетини за съдимост данни, дейността на осъдения П., обхваната от съвкупността, включва престъпление по Глава втора – „Престъпления против личността“, раздел I от НК – убийство, квалифицирано по чл. 116, ал.1, т.9, вр. чл. 115 от НК; престъпление по Глава единадесета – „Общопасни престъпления“, Раздел I от НК – държане на огнестрелно оръжие и боеприпаси по чл.339, ал.1 от НК, както и престъпления по Глава пета – „Престъпления против собствеността“, Раздел II от НК – въоръжен грабеж с предмет движими вещи в особено големи размери – сума в размер на 55 293, 88 лева, извършен в съучастие с трето лице, квалифициран по чл. 199, ал.2, т.3, вр. чл. 198, ал.1, вр. чл. 20 ал.2 НК, и втори въоръжен грабеж с предмет движими вещи /пари, златни монети и злато на „скраб“/ в особено големи размери – на обща стойност 400 000, 00

лева, извършен в съучастие с трето лице, квалифициран по чл. 199, ал.2, т.3, вр. чл. 198, ал.1, вр. чл. 20 ал.2 НК. Касае се за няколко деяния, които в индивидуалната си специфика и в общата им картина разкриват особено висока степен на обществена опасност, тежка морална укоримост и обществена нетърпимост към извършването им, в каквато насока и преценката на съда относно необходимостта от завишаване на определената обща санкция се явява изцяло обоснована. Не може да бъде игнорирано и обстоятелството, че включените в съвкупността престъпни деяния са извършени през един непродължителен период от време, а именно на 19.05.2015г., на 22.02.2016г., а последните две – на 16.11.2019г., което свидетелства за утвърдени престъпни навици у осъдения и упоритост в престъпното му проявление.

Изведените по горе обстоятелства относно броя на осъществените от П. престъпни посегателства, последователността и периодичността на деянията, както и характера и тежестта на същите, убедително налагат също извод за висока степен на обществена опасност на личността на дееца. Очевидно е при обективната картина на съдимостта на П., че антисоциалната и престъпна установка в съзнанието и поведението му са ясно и трайно изразени, изискващо от своя страна ефективно и значително по-продължително корекционно въздействие върху личността му.

Предвид завишената обществена опасност на осъдения, изведена като характеристика от престъпните му прояви, въззивният съд възприе, че засилената наказателна репресия спрямо последния чрез приложението на чл. 24 от НК, се явява законосъобразен и оправдан подход за постигане на ефективен резултат. Правилно първата инстанция е преценила, че определеното общо най-тежко наказание от осемнадесет години лишаване от свобода, не ще осъществи целите на наказанието така, както са посочени в чл. 36 НК, поради което и е необходимо то да бъде увеличено. Фиксирайки срока, с който следва да се увеличи общото наказание, съдът е съобразил изискването, въведено в чл.24 от НК, същото да не надминава сбора от отделните наказания, нито максималния размер, предвиден за наказанието "лишаване от свобода".

По мнение на съда, завишаването на определеното общо наказание лишаване от свобода за срок от осемнадесет години с още шест години в пълна степен съответства на обществената опасност както на извършените от дееца деяния, така и на самия деец. В този смисъл възраженията на защита, че законосъобразно определеното общо наказание на П. за престъпленията, включени в съвкупността, е достатъчно тежко, за да постигне преследваното от закона поправяне и превъзпитание на осъдения, се явяват неоснователни. Не могат да бъдат споделени също и доводите на защитата, че приложението в случая на чл. 24 от НК води до заличаване на възнаградителния за осъдения П. ефект от проведените наказателни производства по реда на Глава 27 и Глава 29 от НПК, в рамките на които е постановено осъждането на последния

за деянията, включени в съвкупността.

Действително, при одобряване на постигнатите между страните споразумения по НОХД №2698/2021г. по описа на Софийски градски съд и по НОХД № 1459/2023г. по описа на Окръжен съд - гр. Бургас, имащи за предмет две от престъпленията, включени в съвкупността, след извършена преценка за съответствие на наказанието с тежестта на престъплението и личната обществена опасност на дееца, решаващите съдилища са приели, че уговореното при условията на чл.55 от НК наказание, ще осъществи своето поправително и превъзпитателно въздействие по отношение на осъдения П.. Съответна преценка за справедливост на отмереното наказание е направена и от съда в производството по НОХД № 965/2020г. по описа на Окръжен съд – Бургас, проведено по особените правила на Глава 27 от НПК /чл. 371, т.1 от НПК/ приключило с осъждане на П. за останалите, включени в съвкупността две престъпления. В рамките на всяко от цитираните производства обаче, съдът е ангажирал позицията си за справедливост и адекватност на санкцията, с оглед на конкретно разглежданото престъпление. При решаване на въпроса за групиране на наказанията по правилата на чл. 25 вр. чл. 23 от НК, съдът съобразно цялостната престъпна дейтелност на осъденото лице прави нова преценка за степента на обществена опасност на извършените деяния и на дееца, което на свой ред налага ново съобразяване с всички законови изисквания в общата част на НК / Решение № 680 /82, III н.о.; Решение № 102 /90, II н.о.; Решение № 500/93, I н.о. и др.; Решение № 207 от 3.01.2018 г. на ВКС по н. д. № 1094/2017 г., III н. о., НК/. Обстоятелството, че за част от престъпленията, включени в съвкупността, е било определено наказание в хипотезата на чл.55 от НК – под предвидения в закона минимум, не препятства приложението на чл.24 от НК / Решение № 411 от 7.11.2008 г. на ВКС по н. д. № 404/2008 г., II н. о., НК; т.1 от Постановление №4 от 28.06.1965г. по н.д. № 2/65г., Пленум на ВС/. Пречка за увеличаване по реда на чл. 24 от НК на определеното общо наказание не може да бъде и липсата на предходна престъпна дейтелност на П., извън включената такава в съвкупността, в каквато насока защитата повдига възражения. В аспекта на горното и при направената от съда преценка, основана на характеризиращите личността на П. данни и конкретната тежест на извършените от него престъпления, че определеното общо наказание е несъответно на съвкупността от престъпни деяния и затова е несправедливо, както и че с него не могат да се постигнат целите на наказанието, визирани в закона, приложението на чл.24 от НК се явява законово обосновано.

Извършвайки на следващо място преценка за срока, с който следва да се увеличи определеното общо наказание, първата инстанция е достигнала до правилното заключение, че същият следва да позволява успешното протичане на корекционния процес при П., с оглед постигане на целите по чл.36 от НК. В този смисъл и срокът от шест години, с който е увеличил общото наказание, не може да се счете, че е завишен, респ. несъответен на целите на специалната и генералната превенция.

С оглед изложените съображения, АС-Бургас намира, че атакуваното определени като обосновано и законосъобразно следва да бъде потвърдено, а жалбата от защитника на осъдения П. – оставена без уважение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 341, ал. 1, вр. чл. 306, ал. 1, т. 1 от НПК, Бургаският апелативен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 113/25.01.2024г., постановено по ЧНД № 1731/2023г. по описа на Окръжен съд-Бургас.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на жалба и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____